

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

ja
puoliverinen prinssi



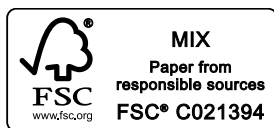
TAMMI

J.K. ROWLING

HARRY POTTER
ja
puoliverinen prinssi

Suomentanut Jaana Kapari

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI



Englanninkielinen alkuteos *Harry Potter and the Half-Blood Prince*
ilmestyi vuonna 2005 (Bloomsbury Publishing Plc).

Teksti © J. K. Rowling, 2005

Kannen kuvat: Jonny Duddle © Bloomsbury Publishing Plc 2014

Kartta: Tomislav Tomic © J. K. Rowling 2014


Wizarding World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

Wizarding World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

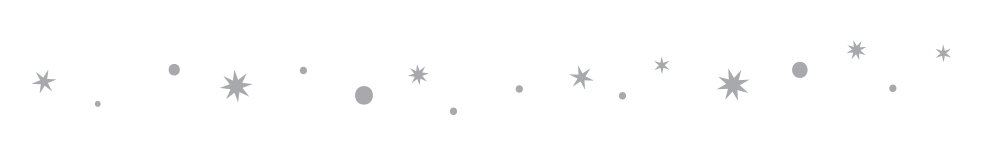
Wizarding World characters, names and related indicia are
TM and © Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0194-8




*Omistan Mackenzielle,
ihanalle tyttärelleni,
hänen paperille painetun kaksosensa*





SISÄLLYS

<i>Ensimmäinen luku</i>	7
SE TOINEN MINISTERI	
<i>Toinen luku</i>	26
KEHRÄÄJÄNKUJA	
<i>Kolmas luku</i>	46
TAHTOJEN TAISTOJA	
<i>Neljäs luku</i>	65
HORATIUS KUHNUSARVIO	
<i>Viides luku</i>	90
LIMA PURSUU	
<i>Kuudes luku</i>	116
DRACON SIVUPOLKU	
<i>Seitsemäs luku</i>	140
KUHNUKERHO	
<i>Kahdeksas luku</i>	167
VOITOKAS KALKAROS	
<i>Yhdeksäs luku</i>	185
PUOLIVERINEN PRINSSI	



Kymmenes luku 210

KOLKON TALO

Yhdestoista luku 234

HERMIONE RIENTÄÄ AVUKSI

Kahdestoista luku 255

HOPEAA JA OPAALEJA

Kolmastoista luku 278

VALEDRON SALOJA

Neljästoista luku 301

FELIX FELICIS

Viidestoista luku 327

RIKKUMATON VALA

Kuudestoista luku 351

HYYTÄVÄN KYLMÄ AAMU


Seitsemästoista luku 377

KUHNAILEVA MUISTI

Kahdeksastoista luku 403

SYNTYMÄPÄIVÄYLLÄTYKSIÄ

<i>Yhdeksästoista luku</i>	430
TONTTUVARJOT	
<i>Kahdeskymmenes luku</i>	455
LORDI VOLDEMORTIN PYYNTÖ	
<i>Kahdeskymmenesensimmäinen luku</i>	482
TIETYMÄTÖN HUONE	
<i>Kahdeskymmenestoinen luku</i>	505
HAUTAJAISTEN JÄLKEEN	
<i>Kahdeskymmeneskolmas luku</i>	529
HIRNYRKIT	
<i>Kahdeskymmenesneljäs luku</i>	552
SEKTUMSEMPRA	
<i>Kahdeskymmenesviides luku</i>	575
SIVUSTA KUULTU NÄKIJÄ	
<i>Kahdeskymmeneskuudes luku</i>	597
LUOLA	
<i>Kahdeskymmenesseitsemäs luku</i>	622
SALAMAN ISKEMÄ TORNI	



Kahdeskymmeneskahdeksäs luku 641

PRINSSIN PAKO

Kahdeskymmenesyhdeksäs luku 655

FEENIKSIN SURULAULU

Kolmaskymmenes luku 678

VALKEA HAUTA



SE TOINEN MINISTERI

Keskiyö lähestyi ja pääministeri istui yksin työhuoneessaan lukemassa pitkää muistiota, joka solahti suoraan hänen aivojensa läpi ilman että niihin jäi minkäänlaista jälkeä. Hän odotti erään kaukaisen maan presidentin puhelinsoittoa, ja kun hän mietti, milloin tuo kutale mahtaisi soittaa, ja yritti samalla tukahduttaa juuri päättyneen pitkän, uuvuttavan ja vaikean viikon muistoja, hänen päähänsä ei mahtunut paljon muuta. Mitä enemmän pääministeri koetti keskittyä edessään olevaan tekstiin, sitä selvemmin hän näki erään poliittisen vastapelurinsa vahingoniloiset kasvot. Mainittu vastapeluri oli esiintynyt sinä päivänä uutisissa ja paitsi luetellut kaikki viikon mittaan sattuneet kamaluudet (ikään kuin joku olisi kaivannut muistutusta), myös selittänyt, miten ne kaikki olivat hallituksen syytä.

Pääministerin pulssi kiihtyi, kun hän ajattelikin noita syytöksiä, sillä ne eivät olleet reiluja eivätkä tosia. Miten ihmeessä hänen hallituksensa olisi muka voinut estää siltaa sortumasta? Oli törkeää käydä väittämään, ettei siltoihin uherrattu kylliksi rahaa. Kyseinen silta oli alle kymmenen vuoden ikäinen eivätkä parhaat asiantuntijatkaan kyenneet selittämään, miksi se oli katkennut siististi kahtia niin että tu-

sina autoa oli vajonnut alla virtaavan joen vetisiin syvyyksiin. Ja kuinka kukaan uskalsi väittää, että ne kaksi erittäin inhottavaa ja paljon julkisuutta saanutta murhaa olisivat johtuneet poliisien vähydestä? Tai että hallituksen olisi pitänyt jollain lailla osata ennakoida maan länsiosassa riehunut merkillinen pyörremyrsky, joka aiheutti suurta vahinkoa niin ihmisille kuin omaisuudellekin. Ja oliko hänen syynsä, että eräs hänen ministerinsä, Herbert Chorley, oli keksinyt juuri tällä viikolla ruveta käyttäytymään niin kummallisesti, että saisi vastedes viettää enemmän aikaa perheensä parissa?

”Valtakunta on joutunut ilottomuuden kouriin”, vastapeluri oli päättänyt puheensa onnistuen vain hädin tuskin peittämään oman leveän virneensä.

Ja se oli valitettavasti totta. Pääministerikin oli huomannut sen: ihmiset vaikuttivat tosiaan tavallista alakuloisemmilta. Säätilakin oli kurja: tällaista koleaa sumua keskellä heinäkuuta... se oli väärin, se oli epänormaalia.

Hän käänsi muistion toisen sivun, näki kuinka pitkään sitä vielä jatkui ja luopui koko jutusta toivottomana. Hän venytteli käsiään päänsä päällä ja katseli apeana työhuonettaan. Huone oli kaunis, siellä oli upea marmoritakka ja sitä vastapäätä korkeat liukuikkunat, jotka olivat tässä vuodenaikaan nähden koleassa säässä visusti kiinni. Pääministeriä puistatti hivenen, kun hän nousi ylös ja meni ikkunoiden ääreen katselemaan ohutta sumua, joka painautui laseja vasten. Ja juuri kun hän seisoj selin huoneeseen, hän kuuli taakaansa yskähdyksen.

Hän jähmettyi nenäkkäin oman, tummaan lasiin heijastuvan, säikähtäneen näköisen kuvajaisensa kanssa. Hän tun-

nisti yskän. Hän oli kuullut sen aiemminkin. Hän kääntyi hyvin hitaasti tyhjään huoneeseen päin.

”Päivää”, hän sanoi yrittäen kuulostaa rohkeammalta kuin oli.

Hän salli itsensä uskoa hetken siihen mahdottomuuteen, että kukaan ei vastaisi. Vastaus kajahti kuitenkin heti pirtteällä ja lujatahtoisella äänellä, joka kuulosti siltä kuin joku lukisi valmisteltua tiedonantoa. Ääni oli peräisin – kuten pääministeri oli heti ensimmäisestä yskähdyksestä tiennyt – pienikokoisesta sammakkomaisesta miehestä, jolla oli pitkä hopeanharmaa peruukki, miehestä, joka oli maalattu huoneen perimmäisessä nurkassa riippuvaan pieneen ja sutuiseen öljyväretyöhön.

”Jästien pääministerille. Kiireellistä tavata. Pyydän vastausta viipymättä. Ystävällisin terveisin Toffee.” Maalauksen mies katsoi pääministeriä kysyvästi.

”Öh”, pääministeri sanoi, ”tuota noin... nyt ei ole oikein hyvä hetki... odottelen nähkääs puhelinsoittoa... presidentti –”

”Asia voidaan järjestää”, muotokuva ilmoitti oitis. Pääministerin mieliala laski. Sitä hän oli pelännytkin.

”Mutta kun minä oikeastaan toivoin sitä keskustelua –”

”Asia järjestetään niin, että presidentti unohtaa soittaa. Hän soittaakin vasta huomisiltana”, sanoi pienikokoinen mies. ”Toffee pyytää vastausta viipymättä.”

”Minä... jaa... hyvä on”, pääministeri sanoi voimattomasti. ”Olkoon, tapaan Toffeen.”

Hän kiiruhti takaisin pöytänsä ääreen ja suoristi solmionsa. Hän ehti hädin tuskin istahtaa ja omaksua kasvoilleen ilmeen, jonka toivoi olevan rento ja levollinen, kun

marmoritakan tyhjälle arinalle jo leimahtivat kirkkaanvihreät liekit. Kun hän katseli, miten liekkeihin ilmaantui tukeva mies, joka pyöri vinhasti kuin hyrrä, hän yritti olla paljastamatta vähintäkään hämmästystä tai säikähdystä. Hetken kuluttua mies kapusi takasta sangen upealle antiikkimatolle ja pudisteli limetinvihreä knalli kädessään tuhkaa pitkän liituraitaviittansa hihoista.

”Aah... pääministeri”, sanoi Cornelius Toffee ja harp-poi käsi ojossa lähemmäs. ”Hauska tavata taas.”

Pääministeri ei kyennyt vastaamaan kohteliaisuuteen rehellisesti, joten hän pysyi vaiti. Hän ei ollut tippaakaan hyvillään nähdessään Toffeen, jonka ajoittaiset ilmaantumiset paitsi olivat kerrassaan häkellyttäviä sinänsä, myös tarkoittivat yleensä sitä, että hän joutuisi kuulemaan jotain erittäin ikävää. Toffee näytti sitä paitsi selvästi väsähtäneeltä. Hän oli laihtunut, kaljuuntunut, harmaantunut ja huolestuneen näköinen. Pääministeri oli aiemminkin nähnyt sen näköisiä poliitikkoja, eikä se ollut koskaan tiennyt hyvää.

”Kuinka voin olla avuksi?” hän kysyi puristettuaan hyvin lyhyesti Toffeen kättä ja viittilöidessään pöytänsä edessä olevista tuoleista kovinta.

”Vaikea päättää mistä aloittaa”, Toffee mutisi, veti tuolin alleen ja asetteli vihreän knallinsa polvilleen. ”Mikä viikko, mikä viikko...”

”Taisi olla paha teilläkin vai?” pääministeri kysyi jäykästi toivoen siten ilmaisevansa, että hänellä oli kädet täynnä töitä, vaikkei Toffee järjestäisikään niitä lisää.

”Tottahan toki”, Toffee sanoi hieroskellen väsyneesti silmiään ja katsellen kärttyisästi pääministeriä. ”Sama viikko minulla on ollut kuin teilläkin. Mäyräkurun silta... Bonesin

ja Vancen murhat... länsialueiden mylläkästä puhumatta-
kaan...”

”Te – öö – teidän – tarkoitan siis, että jotkut teikäläi-
setkö – olivat sekaantuneet joihinkin – joihinkin niihin?”

Toffee loi pääministeriin sangen ynsen katseen.

”Tietysti olivat”, hän sanoi. ”Kyllä kai te olette tajun-
nut, mitä on tekeillä?”

”Minä...” pääministeri epäröi.

Juuri tällainen käytös sai hänet niin syvästi inhoamaan
Toffeen käyntejä. Olihan hän sentään pääministeri, eikä hän
pitänyt siitä, että joutui tuntemaan itsensä tietämättömäksi
koulupojaksi. Mutta samanlaista se oli ollut siitä pitäen kun
hän tapasi Toffeen ensi kerran ollessaan ensimmäistä iltaa
pääministeri. Hän muisti sen kuin eilisen päivän ja tiesi, että
muisto seuraisi häntä kuolemaan asti.

Hän seisoskeli silloin yksin tässä samassa huoneessa ja
nautiskeli voitosta, jonka oli saavuttanut vuosikausien haa-
veilun ja kaavailun jälkeen, kun kuuli takaansa yskäisyn
aivan niin kuin tänäkin iltana ja käännettyään tajusi, että se
ruma pieni muotokuva puhutteli häntä ja ilmoitti että taika-
ministeri on tulossa esittäytymään.

Hän luuli tietenkin, että pitkä kampanja ja vaalirasitus
olivat ajaneet hänet hulluuden partaalle. Hän kauhistui hir-
veästi huomattessaan, että muotokuva puhuttelee häntä,
mutta se ei ollut vielä mitään verrattuna siihen, miltä hä-
nestä tuntui, kun velhoksi ilmoittautunut mies pomppasi
takasta puristamaan hänen kättään. Hän ei saanut sanaa
suustaan koko sinä aikana, joka kului kun Toffee ystävälli-
sesti kertoi, että kautta maailman elää yhä salaa velhoja ja
noitita, ja vakuutti, ettei hänen tarvitsisi vaivata päätään hei-

dän asioillaan, sillä taikaministeriö kanto vastuun koko velhomaailmasta ja esti taikomaton väestöä saamasta vihiä siitä. Tehtävä oli, Toffee sanoi, vaikea ja moninainen alkaen säädöksistä, jotka koskivat luudanvarsien turvallista käyttöä, ja päätyen lohikäärme-kannan pitämiseen kohtuullisena (pääministeri muisti hakeneensa tässä kohdin tukea pöydästään). Toffee taputti isällisesti selkään yhä pöllämystynyttä pääministeriä.

”Ei huolta”, hän sanoi, ”saattaa olla, ettette näe minua enää koskaan. Häiritsen teitä vain jos meidän suunnallamme tapahtuu jotain erittäin vakavaa, jotain minkä voi olettaa vaikuttavan jästeihin – taikomattomaan väestöön, piti sanomani. Muutoin elämme rauhassa tahoillamme. Ja minun on sanottava, että suhtaudutte tähän paljon paremmin kuin edeltäjänne. Hän yritti heittää minut ikkunasta ulos, luuli minua opposition järjestämäksi huijariksi.”

Tässä vaiheessa pääministeri sai vihdoinkin äänensä takaisin.

”Te – te siis *ette* ole huijari?”

Se oli hänen viimeinen, epätoivoinen oljenkortensa.

”En”, Toffee sanoi lempeästi. ”En, enpä taida olla. Katsokaa.”

Ja hän muutti pääministerin teekupin gerbiiliksi.

”Mutta”, pääministeri sanoi hengästyksissään samalla kun hänen teekuppinsa jyräsi hänen seuraavan puheensa nurkkaa, ”mutta miksi – miksi kukaan ei ole kertonut minulle?”

”Taikaministeri paljastaa itsensä vain jästien kulloisellekin pääministerille”, Toffee sanoi ja työnsi sauvansa takaisin takkinsa alle. ”Meistä se on paras tapa säilyttää salaisuus.”

”Niin mutta”, vaikersi pääministeri, ”miksei kukaan aiempi pääministeri ole varoittanut —?”

Tälle Toffee nauroi suorastaan nauroi.

”Pääministeri hyvä, aiotteko *te* joskus kertoa jollekulle?”

Yhä hörähtelevä Toffee heitti takkaan jotain pulveria, astui smaragdiliekkisiin ja katosi suhahtaen. Pääministeri seisoi hievahtamatta paikoillaan ja tajusi, ettei koskaan, ei niin kauan kuin eli, rohkenisi mainita tätä kohtaamista kenellekään, sillä kuka häntä tässä maailmassa uskoisi?

Järkytyksestä tointuminen otti aikansa. Aluksi hän yritti vakuutella itselleen, että Toffee oli kuin olikin ollut halusinaatio, joka johtui raskaan vaalikampanjan aikaisesta univelasta. Yrittäessään karistaa pois kaiken, mikä muistutti kiusallisesta kohtaamisesta, hän antoi gerbiilin veljentytarelleen, joka tuli iloiseksi, ja kehotti yksityissihteeriään otattamaan seinältä sen rumaa pientä miestä esittävän taulun, joka oli ilmoittanut Toffeen saapumisesta. Pääministerin tyrmistykseksi muotokuva osoittautui mahdottomaksi poistaa. Kun usea kirvesmies, pari rakennusmestaria, yksi taidehistorioitsija ja valtiovarainministeri olivat jokainen yrittäneet kangeta taulua seinältä siinä onnistumatta, pääministeri luopui ajatuksesta ja tyytyi vain toivomaan, että taulu pysyisi vaiti ja aloillaan hänen kautensa loppuun asti. Ajoittain hän olisi voinut vaikka vanhoa, että näki silmäkulmastaan, miten taulun asukas haukotteli tai raapi nenäänsä ja kerran tai pari jopa asteli muutta mutkitta pois kehyksistään ja jätti jälkeensä vain likaisenruskean kangaskaistaleen. Hän oppi kuitenkin olemaan katsomatta taulua kovin usein ja uskottelemaan itselleen tiukasti, että silmät ne vain oikuttelivat aina kun jotain tällaista tapahtui.

Kolme vuotta sitten kun pääministeri oli hyvin samankaltaisena iltana kuin nyt yksin työhuoneessaan, muutokuva ilmoitti jälleen, että Toffee saapuu piakkoin, ja kohta tupsahti Toffee takasta likomärkänä ja huomattavan hätäntyneenä. Pääministeri ei ehtinyt kysyä, miksi Toffee valui vettä antiikkimatolle, kun Toffee jo alkoi pauhata vankilasta, josta pääministeri ei ollut kuullutkaan, miehestä nimeltään Serious Musta, jostakin mikä kuulosti Tylypahkalta ja Harry Potter -nimisestä pojasta asioita, joista mikään ei käynyt ollenkaan pääministerin järkeen.

”... olen juuri palannut Azkabanista”, Toffee huohotti tuolloin kaataessaan knallinsa lieristä runsaasti vettä tasukuunsa. ”Kesellä Pohjanmerta näet, inhottava lento... ankeuttajat ovat kuohuksissaan –” hän värisi – ”niitä ei ole ennen karannut ketään. Minun oli joka tapauksessa tultava luoksenne. Musta on tunnettu jästintappaja ja saattaa suunnitella paluuta tiedätte-kai-kenen leiriin... mutta ettehan te edes tiedä kuka tiedätte-kai-kuka on!” Hän tuijotti pääministeriä hetken onnettoman ja sanoi sitten: ”No, istukaa, olkaa hyvä, minun lienee paras kertoa teille... saako olla viskiä...”

Pääministeri pani aika lailla pahakseen, kun häntä kehoitettiin istumaan hänen omassa huoneessaan, saati sitten että hänelle tarjottiin hänen omaa viskiään, mutta hän istuutui silti. Toffee veti taikasauvansa esiin, loihti kaksi lasillista meripihkankeltaista nestettä noin vain ilmasta, tyrkkäsi toisen pääministerin käteen ja veti itselleen tuolin.

Toffee puhui yli tunnin. Yhdessä vaiheessa hän kieltäytyi sanomasta tiettyä nimeä ääneen ja kirjoitti sen sen sijaan pergamentinpalaselle, jonka sysäsi pääministerin viskittö-

mään kouraan. Kun Toffee viimein nousi lähteäkseen, pääministerikin nousi ylös.

”Te siis oletatte...” hän tihrusti nimeä vasemmasta kädestään, ”että lordi Vol–”

”Hän-joka-jääköön-nimeämättä!” Toffee tiuskaisi.

”Anteeksi... te siis oletatte, että hän-joka-jääköön-nimeämättä on edelleen elossa?”

”No, Dumbledoren mukaan on”, Toffee sanoi kiinnitettyään liituraitaviittansa leuan alta, ”mutta emme ole löytäneet häntä. Jos minä saan sanoa, niin hän ei ole vaarallinen ilman tukijoitaan, joten nyt meidän on syytä olla huolisamme Mustasta. Te siis annatte varoituksen? Erinomaista. No niin, toivottavasti emme tapaa enää! Hyvää yötä.”

Mutta he tapasivat taas. Kiusatun näköinen Toffee ilmaantui vajaan vuoden kuluttua tyhjästä valtioneuvoston kansliaan ilmoittaakseen pääministerille, että kuispauksen (tai siltä se kuulosti) maailmanmestaruuskisoissa oli ollut ikävyyksiä ja että useita jästejä oli ”ollut mukana”, mutta että pääministerillä ei ollut syytä huoleen, sillä se, että tiedätte-kai-kenen merkki oli taas nähty, ei merkinnyt mitään, vaan Toffee oli varma, että kyseessä oli yksittäinen tapaus, ja Jästiyhteyksien virasto hoiteli parastaikaa muistien muunteluita.

”Ai niin, olin unohtaa”, Toffee lisäsi vielä. ”Tuomme kolme ulkomaista lohikäärmettä ja yhden sfinksin kolmi-velhoturnajaisiin, pelkkää rutiinia, mutta Taikaolentojen sääntö- ja valvontaosasto sanoo, että sääntökirjan mukaan meidän on ilmoitettava teille, jos tuomme maahan erittäin vaarallisia olentoja.”

”Minä – mitä – lohikäärmeitä?” pääministeri sopersi.

”Niin, kolme”, Toffee sanoi. ”Ja yhden sfinksin. No niin, hyvää päivänjatkoa teille.”

Pääministeri toivoi silloin hyvin hartaasti, että lohikäärmeet ja sfinksit olisivat olleet pahinta, mutta ei. Vajaat kaksi vuotta myöhemmin Toffee tupsahti taas tulesta, tällä kertaa kertoakseen, että Azkabanista oli karannut suuri joukko vankeja.

”*Suuri joukko vankeja?*” pääministeri toisti ääni käheänä.

”Ei syytä huoleen, ei syytä huoleen!” Toffee huusi toinen jalka jo liekeissä. ”Me pidätämme ne tuossa tuokiossa – ajattelin vain, että teidän on hyvä tietää!”

Eikä pääministeri ehtinyt huutaa: ”Hei, hetkinen nyt!” kun Toffee jo katosi vihreään kipinäsuihkuun.

Sanoipa lehdistö ja oppositio mitä tahansa, pääministeri ei ollut hölmö. Häneltä ei jäänyt huomaamatta, että vaikka Toffee oli ensi tapaamisella vakuutellut päinvastaista, he tapasivat aika usein, ja että Toffee oli joka tapaamisella entistä hermostuneempi. Niin vähän kuin olisikin halunnut välittää taikaministeristä (tai kuten hän omassa mielessään ajatteli: siitä toisesta ministeristä) pääministeri ei voinut olla pelkäämättä, että seuraavan kerran Toffee saapuisi entistään vakavampien uutisten kera. Suurin piirtein pahin tämän äärimmäisen synkän viikon tapahtumista oli siis ollut se, että hän näki Toffeen astuvan tulesta siivottomana ja kärttyisenä ja yrmeän hämmästyneenä kun pääministeri ei tienenkään hänen käyntinsä tarkkaa syytä.

”Miten minä voin tietää, mitä – öö – velhoyhteisössä tapahtuu?” pääministeri kivahti nyt. ”Minulla on maa hoidettavana ja juuri nyt yllin kyllin huolia ilman –”

”Meillä on samat huolet”, Toffee keskeytti. ”Mäyrä-

kurun silta ei kulunut poikki. Pyörremyrsky ei ollut aito. Murhia eivät tehneet jästit. Ja Herbert Chorleyn perhe olisi paremmassa turvassa ilman häntä. Teemme parastaikaa järjestelyjä hänen siirtämisekseen Pyhän Mungon taikatautien ja -vammojen sairaalaan. Siirto onnistunee tänä iltana.”

”Mitä te... minä en taida... mitä?” pääministeri ärjyi.

Toffee veti syvään henkeä ja sanoi: ”Pääministeri, olen erittäin pahoillani, kun joudun kertomaan, että hän on palannut. Hän-joka-jääköön-nimeämättä on palannut.”

”Palannut? Kun te sanotte 'palannut'... onko hän hengissä? Tai siis –”

Pääministeri haroi muististaan yksityiskohtia siitä kamottavasta kolmen vuoden takaisesta keskustelusta, jossa Toffee kertoi velhosta, jota pelättiin enemmän kuin ketään, velhosta, joka ehti tehdä tuhat hirvittävää rikosta ennen kuin viisitoista vuotta sitten salaperäisesti katosi.

”Kyllä, hengissä”, Toffee sanoi. ”Tarkoitan – en tiedä – onko sellainen hengissä, jota ei voi tappaa? En oikein ymmärrä tätä, eikä Dumbledore suostu selittämään perusteellisesti – mutta hänellä on joka tapauksessa ruumis ja hän kävelee ja puhuu ja tappaa, joten kaipa me voimme tässä keskustelussa lähteä siitä, että kyllä, hän on hengissä.”

Pääministeri ei tiennyt mitä sanoa, mutta sitkeä tapa yrittää vaikuttaa hyvin informoidulta missä tahansa eteen osuvassa tilanteessa sai hänet kaivelemaan muististaan mitä hyvänsä yksityiskohtia heidän aiemmista keskusteluistaan.

”Onko Serious Musta – öö – hänen-joka-jääköön-nimeämättä kanssa?”

”Musta? Musta?” Toffee sanoi hajamielisesti ja käänteli kiivaasti knalliaan. ”Sirius Mustaako te tarkoitatte? Merli-

nin parrat, ei. Musta on kuollut. Kävi ilmi, että olimme – öö – erehtyneet Mustan suhteen. Hän olikin syytön. Eikä hän ollut liitossa hänen-joka-jääköön-nimeämättä kanssa. Tai siis”, hän lisäsi puolustellen ja pyöritellen knalliaan yhä kiivaammin, ”kaikki todisteet viittasivat – meillä oli yli viisikymmentä silminnäkijää – mutta siitä huolimatta, kuten sanottua, hän on kuollut. Itse asiassa murhattu. Taikaministeriön tiloissa. Siitä on tulossa kuulustelukin...”

Tässä kohdin pääministeri tunsu suureksi hämmästykseseen ohikiitävän myötätunnon pistoksen Toffeeta kohtaan. Se jäi kuitenkin melkein saman tien omahyväisen hehkun alle, kun hän ajatteli, että niin taitamaton kuin hän olikin mitä takasta ilmaantumiseen tuli, niin hänen kautenaan ei sentään ollut tapahtunut murhaa ministeriön tiloissa... ei ainakaan toistaiseksi...

Pääministerin koskettaessa vaivihkaa työpöytänsä puuta Toffee jatkoi: ”Mutta Musta on nyt joka tapauksessa mennään talven lumia. Asia on niin, että olemme sodassa, ja on toiminnan aika.”

”Sodassa?” pääministeri toisti hermostuneesti. ”Eiköhän se sentään ole liioittelua?”

”Hän-joka-jääköön-nimeämättä on saanut luokseen ne kannattajansa, jotka karkasivat tammikuussa Azkabanista”, Toffee sanoi puhuen yhä nopeammin ja pyöritellen knalliaan niin vikkelästi, että se oli pelkkä limetinvihreä väriläiskä. ”Siirryttyään avoimeen toimintaan he ovat aiheuttaneet paljon tuhoa. Mäyräkurun silta – hän sen teki, hän uhkasi tappaa joukon jästejä, jollen minä astu hänen tieltään ja –”

”Hyvänen aika, niiden ihmisten kuolema on siis *teidän* syytänne, ja minä joudun vastailemaan kysymyksiin ruos-

teisista tukirakennelmista ja syöpyneistä sokkaliitoksista ja ties mistä muusta!” pääministeri sanoi raivoissaan.

”Minun syytäni!” Toffee sanoi punehtuen. ”Tarkoitatteko te, että olisitte itse myöntynyt sellaiseen kiristykseen?”

”Ehkä en”, pääministeri sanoi, nousi ylös ja alkoi harppoa ympäri huonetta, ”mutta olisin kyllä tehnyt kaikkeni saadakseni kiristäjän kiinni ennen kuin hän ehtii toteuttaa moisen kauhuteon!”

”Kuvitteletteko vakavissanne, etten minä ollut jo muutenkin tehnyt kaikkeani?” Toffee tivasi tulistuneena. ”Ministeriön joka ainoa aurori yritti – ja yrittää – löytää hänet ja pidättää hänen kannattajansa, mutta me satumme nyt puhumaan yhdestä kaikkien aikojen mahtavimmasta velhosta, velhosta joka on välttänyt kiinnijäämisen lähes kolme vuosikymmentä!”

”Te kai nyt sitten sanotte, että hän aiheutti lännen pyörremyrskynkin?” pääministeri sanoi suuttuen yhä enemmän joka askelella jonka astui. Oli raivostuttavaa saada tietää kaikkien näiden kamalien katastrofien syy voimatta kertoa sitä julkisesti, melkein pahempaa kuin että ne olisivat sitenkin olleet hallituksen syytä.

”Se ei ollut pyörremyrsky”, Toffee sanoi surkeana.

”Anteeksi nyt!” pääministeri sanoi ja hyppi jo tasajalkaa. ”Puut irtosivat juurineen, katot repeytyivät irti, lyhtypylväät vääntyivät, hirvittäviä vahinkoja –”

”Sen tekivät kuolonsyöjät”, Toffee sanoi. ”Hänen-joka-jääköön-nimeämättä kannattajat. Ja... ja epäilemme, että mukana oli jättiläisiä.”

Pääministeri pysähtyi niille sijoilleen kuin olisi törmännyt näkymättömään seinään.

Siellä se oli taivaalla koulun yläpuolella:
leimuava vihreä pääkallo kielenään käärme,
kuolonsyöjien merkki, jonka he jättivät jälkeensä
tunkeuduttuaan rakennukseen...
murhattuaan...



FSC
www.fsc.org

MIX

Paper from
responsible sources

FSC® C021394

L84.2, N84.2 • www.tammi.fi
pottermore.com

ISBN 978-952-04-0194-8



9 789520 401948


WIZARDING
WORLD

Kannen kuvat: Jonny Duddle